

Waarom ik juist NU in Israël ben

Jan Barendse, vanuit Migdal in Galilea, Israël

Terwijl ik dit schrijf komt er een regen van raketten op het noorden van Israël. Vanmorgen vroeg moest ik twee keer schuilen in de ‘mamad’ de veilige shelter.

Ik was amper drie dagen in Israël en het land was verwikkeld in een tweede oorlog met Iran. In juni van het afgelopen jaar was ik - voor de laatste keer samen met mijn lieve vrouw Mies, die zes maanden geleden overleed - ook in Israël tijdens het eerste conflict met Iran. De situatie is nu nog grimmiger. Dagelijks bestoken raketten en

drones dorpen en steden in Israël. En net zoals in de twee corona-jaren, zijn samenkomsten alleen op zeer beperkte schaal mogelijk. Yossi Ovadiah, voorganger in de Noord-Israëlische stad Karmiël, vertelde mij dat hij zijn zoon, een reservist, een half uur na de oproep van de autoriteiten afzette bij een legerbasis. Ook de assistent van Yossi werd meteen opgeroepen. De mensen zijn de oorlog zo beu. In gesprekken vertellen mensen mij dat ze 's nachts niet meer de moeite nemen om iedere keer naar de veilige schuilplaats te rennen tijdens een alarm. En wat zouden oudere mensen moeten doen hier in Noord-Israël, als ze binnen 30 seconden in een bom shelter moeten zijn terwijl ze nog niet eens de lift kunnen halen met hun rollator?

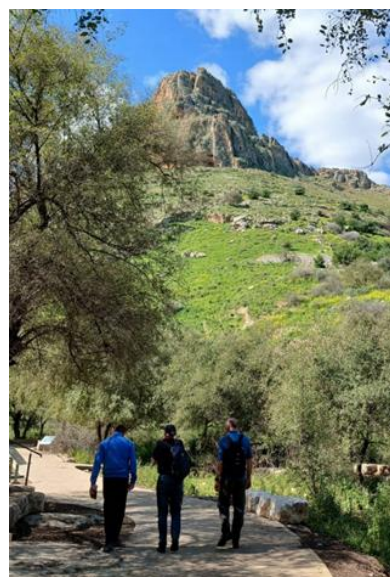
Israël is een getraumatiseerd land

In het verkeer is het oppassen geblazen. Veel chauffeurs gebruiken hun auto om hun stress af te reageren en vertonen roekeloos gedrag.

Toen ik met Joe Finkelstein en Yojakim Figueiras, leiders van een Messiaanse gemeente in het in de Negev woestijn gelegen Arad sprak, vertelde zij mij dat de soldaten die terugkwamen uit de Gaza-oorlog lijden aan het posttraumatische stress syndroom (PTSD). Er zijn lang niet voldoende professionele hulpverleners die deze geestelijk gewonde jonge mensen kunnen helpen. Mede om die reden waarderen onze broeders en zusters in Israël het enorm dat ze hun verhaal kunnen doen. Ik besteed daarom veel tijd aan gesprekken met voorgangers en hun echtgenotes.

Een ontmoeting in de woestijn van Paran

Op een parkeerplaats midden in woestijn had ik op Shabbat een mooi gesprek met een eenzame fietser van gevorderde leeftijd. Hij vertelde mij doodleuk dat de waarschijnlijkheid van een aanrijding met een auto in Israël duizend maal groter is dan geraakt te worden door een raketscherf. Ik vertelde Hem dat ik zo dankbaar ben dat God Zijn volk beschermt. Hij geloofde niet in God want hij was een man van de wetenschap en had bewijzen nodig dat God bestaat. “Hier heb je een bewijs”, zei ik.

“Yeshua de Messias, de Zoon van David heeft mijn leven radicaal veranderd, bewijs jij maar dat er géén God is.” Hij vroeg naar mijn leeftijd, ik antwoordde hem dat ik 78 jaar oud ben. “Dat kan niet”, zei hij, “wat is je geheim?” Mijn antwoord was: “Vier dingen, houdt van God, houd van Zijn Messias Yesua, houdt van alle mensen en in het bijzonder van Zijn volk Israël.” Hij keek me peinzend aan, en zei dat dit het begin van een bewijs voor hem was. Ik vroeg naar zijn naam en zei dat ik voor hem zal bidden. “Avner, naar de generaal van koning Saul.” Ik zei: “prachtige naam: Vader van het Licht, één van de namen van de Eeuwige.” Hij lachte vriendelijk en stapte weer op zijn fiets.

Waarom van Israël houden?

“Liefde voor Israël is dikwijls voor verkeerde redenen”, betoogt Howard Bass, pastor van de Messiaanse gemeente Nachalat Yeshua. “Sommige mensen houden van Israël of haten het land om politieke redenen, anderen hebben een sentimentele liefde voor Israël en weer anderen vinden het land Israël bijzonder vanwege de Bijbelse geschiedenis. Maar het gaat erom van Israël te houden vanwege de eeuwige beloften in de Schriften en het plan van God met Zijn land en volk!”

Op bezoek bij een pastor in Cana, de plaats van het eerste wonder van de Heer